

Еди Маринов

Пълното щастие

Кид можеше да има всичко. Абсолютно всичко, което поискаше. Или поне така трябваше... Всички на Рай 2 можеха да имат всичко, което желаят. Всички бяха напълно щастливи. Или поне така трябваше...

Докато си поръчваше горещ тропически плаж с море и фин пясък, Кид се замисли. Нещо го притесняваше. Някакво подсъзнателно чувство. Нещо ставаше с него, но той нямаше представа точно какво.

Напоследък няколко Апарата бяха гръмнали и при експлозията си бяха убили собствениците си. Това бе необичайно. Апаратите не се разваляха никога, а още повече да навредят на притежателите си?!

Кид легна на кърпата, получена веднага след думите му, отпи от ледения портокалов сок, появил се в ръката му по същия начин и се замисли. Животът му беше прекрасен – нали живееше на Рай – но въпреки това в дъното на душата си знаеше, че нещо не е съвсем наред у него. Беше щастлив, че може да има каквото пожелае, но една частица от него изпитваше недоволство. Спомни си разказите на баща си за Земята, за Предложението и за живота на всички хора, населяващи Слънчевата система.

Преди няколко декади една голяма група смели и отчаяни хора приели Предложението.

На Земята Ал, бащата на Кид, и приятелката му Лин били бедни. Живеели в една от многото палатки в Сентръл Парк, както и многото други едва преживяващи след срива на Борсата. Много от по-бедните хора влагали в акции и други ценни книжа. Това бил най-бързият начин да се спечелят пари. Разбира се имало риск да загубят всичко.

Кид си помисли колко хубаво би било в живота му да има малко риск. Веднага отхвърли тази глупава мисъл – за какво му е риск. Живееше си спокойно и безгрижно с помощта на Апарата. Зачуди се откъде му хрумна това.

По онова време Ал закупил акции на „Спейс Флайтс Индъстрийс“ за всичките спестени за десет години пари.

Компютъризираната Бурса в Ню Йорк, била най-голямата в Слънчевата система. От нея зависели всички останали. Когато изведнъж компютрите се скапали, играещите на борсата загубили всичко, което имали. Парите били нереални, електронни пари – има ги в машината, но реално не.

Но по-лошото било, че не само компютърът в Борсата се развалил, а и всички в Слънчевата система. Дотогава никой не обръщал внимание, колко силно животът е контролиран от машини.

Кид отново се замисли, какво ли би станало, ако Апарата се

повреди. Би било ужасно, но мисълта бе абсурдна, защото Апаратите никога не се скапваха. Поръча си още един сок и пак си спомни разказите на баща си.

Когато машините отказали никой не знаел какво да прави. Настанала масова паника. Всички транспортни връзки били прекъснати за около година, но това било достатъчно, за да умре над една четвърт от населението на Слънчевите планети. Колониите около Нептун и Плутон били изцяло напуснати. Жертвите били предимно от Колониите, които получавали суровините си основно от Земята. За десетина години мизерията обхванала всичко и хората гледали само да не умрат от глад.

„Трябвало е да се борят за това, което получават. На мен никога не ми се е налагало.“

Скоро в Слънчевата система пристигнали извънслънчевите. Те предложили на земяните и колонистите пълно щастие, ако чуждоземците само наблюдават и управляват. Правителството отказало – това би означавало то да изгуби властта си, – макар че много от хората били нещастни. Извънслънчевите заплашили, че ще поставят земната цивилизация на колене, и посочили като пример за мощта си повредата на всички компютри. Земяните отново отказали.

Скоро обаче положението се променило – всички колонисти били изтласкани зад Астероидния пояс. Чуждоземците подновили предложението си. Хората за трети път отказали, но изплашени от силата на извънслънчевите, били принудени да приемат алтернативно разрешение – чуждоземците да пренесат една част от мизерстващите земяни на своя планета и там да ги наблюдават.

Кид разбираше защо извънслънчевите не са позволили земяните да се заселят в Слънчевата система – те не искаха наблюдаваните да имат досег до истинския живот, защото на някои би могло да им се доживее иначе.

Скоро милиони хора били натоварени на множество космически кораби. Башата на Кид бил от тях. В корабите те заспали и се събудили на Рай 2.

Кид стана от плажа, отиде до Апарата и си поръча ядене. Само след миг пред него се появи маса, отрупана с всякакви деликатеси.

На Рай 2 приелите Предложението получили по един Апарат и 1500 квадратни километра, с които можели да правят каквото пожелаят – от цветни поляни до диамантена земя. Те разбрали, че могат да имат всичко, без да е нужно да се борят, за да го заслужат. Само трябва да кажеш какво искаш на собствения си Апарат и го получаваш в същия момент.

Първото поколение обитатели на Рай 2 харесвали това – те се били борили за желаното за десет живота напред. По-младите, родените на Рай заселници не знаеха много за това, което е било на Земята, но на тези, които знаеха, то не им пречеше да живеят щастливо.

Кид усети, че замислянето отново го е довело до онова странно чувство на незадоволеност. Сега за първи път му се прииска поиска да разбере какво точно го притесняваше. След още час вече знаеше. Той искаше да се бори за това, което получава, искаше в живота му да има спънки. Разбираше, че на Рай всички прекеждия ще бъдат нереални, създадени от Апарата. Накрая разбра какво желаше, какво го бе притеснявало цял живот – той не искаше да живее повече на Рай. Искаше да отиде на Земята или някъде другаде, където ще може да живее нормално. Кид вече ненавиждаше тази изкуствена Утопия, в която беше прекарал двадесет и пет години, той мечтаеше за истинския суров живот.

Отиде до Апарата и му каза, почти сигурен, че нищо няма да се случи: „Не желая да живея повече на Рай! Искам да се махна от тук!“ Апарата запиука – първо тихо, а после все по-силно, докато накрая гръмна. Кид умря за секунди, но Беше доволен, че ще напусне Рай.

„Значи все пак Апарата изпълнява всички желания“ беше последната му мисъл.

Ниското същество вдигна глава от екрана, погледна останалите извънслънчеви същества, продукти на милиарди години еволюция, и каза:

– За съжаление няма да можем да присъединим тази раса към нашата напълно щастлива галактическа федерация. Те не могат без предизвикателствата на ранноинтелигентните създания, а са вече космическа раса. Смятам, че така ще бъде винаги."

В стаята се възцари мълчание. След кратко обсъждане ниското същество заговори отново:

– Смятам, че всички сме съгласни, че тези същества трябва да бъдат оставени сами да намерят мястото си сред звездите. Само така те ще бъдат щастливи. Нека не им бъдем спънка пред техния път!

КРАЙ

© 1996 Еди Маринов

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/198>]